

1. ƒ FEHU – Proprietatea
2. Ɔ URUZ – Boul
3. Ƨ THURISAZ – Puternicul
4. ƒ ANSUZ – Zeul
5. ƕ RAIDO – Carul
6. Ƨ KENAZ – Făclia
7. Ɔ HAGALAZ – Grindina
8. † NAUTIZ – Primejdia
9. ǀ ISA – Gheața
10. Ƨ JERA – Recolta
11. Ƨ SOWELO – Soarele
12. † TEIWAZ – Zeul cerului
13. Ɔ BERKANA – Mesteacănul
14. Ƨ LAGUZ – Apa
15. Ɔ MANNAZ – Omul
16. Ƨ ALGIZ – Elanul
17. Ɔ EHWAZ – Calul
18. Ƨ OTHALA – Patria

Trei norne ședeau lângă un izvor și torceau. Vântul adia ușor printre ramurile frasinului uriaș, iar soarele se oglindea în apa izvorului. Cea dintâi era tânără și proaspătă ca roua dimineții, a doua îndesată și rotundă ca o nevestă de țaran, iar a treia era zbârcită și cu un păr alb ca de vrăjitoare.

– Ah, zise Verdandi, cea dolofană, Sigrun – maestra runelor – a născut o fetiță.

Celelalte două lăsară fusele de tors și ridicară privirea.

– Ce a fost hărăzit în trecut... murmură încet Urd, cea bătrână, cu vorba ei monotonă și târăgănată.

– ... Trebuie să se întâmple în prezent, continuă Verdandi.

Iar Skuld, cea tânără, adăugă:

– ... Ca toate păcatele din viitor să se poată șterge.

Soarele se ascunsese și numai vântul se juca printre firele ce atârnav de vârtelniță. Urd se ridică.

– Trebuie să așezăm runele și să vedem ce fel de om va deveni fiica maestrei runelor.

Verdandi râse. Era o ursitoare veselă și nu se lăsa copleșită nici de trecut, nici de viitor – ea era înșuși prezentul, clipa care vine și trece mereu.

Urd însă purta pe umerii ei milenii, care o împovărau și o încovoiau, pentru că ea reprezenta trecutul.

– Nașterea a fost grea, spuse ea în timp ce Skuld o ajuta să se ridice. Numai runele fertilității au ajutat-o pe Sigrun să-și aducă pruncul pe lume.

– Nu-i adevărat, i-o tăie Verdandi arțăgoasă. A fost numai opera mea. Eu am vrut ca această copilă să vină pe lume. Sigrun

e bătrână, iar creștinii o urmăresc precum vulpea care adulmecă urma găștei. Skuld știe despre ce vorbesc pentru că ea este viitorul.

Skuld privea cerul. Nori grei, aducători de ploaie și furtună, veneau dinspre nord. Pământul era uscat și însetat.

– Să ne slujim de rune și voi vedea atunci despre ce vorbești.

Urd luă de jos un săculeț roșu, întinse pe iarbă un ștergar alb și lăsă să cadă din săculeț optsprezece pietre rotunde de râu. Pe fiecare dintre ele zeii scrijeliseră câte o rună.

Cele trei ursitoare se așezară în cerc în jurul ștergarului să vadă ce avea de spus oracolul. Șapte dintre pietre erau ascunse, cu fața în jos, iar unsprezece rămăseseră întoarse cu fața în sus. Dintre acestea, trei stăteau în picioare.

– Copila este o ființă înrudită cu vanirii, spuse Verdandi. Elementul ei este apa, iar zeița îi este Freya. E o copilă plâpândă și nașterea grea a lăsat-o aproape fără suflare. Însă va supraviețui.

– Întocmai, o aprobă Skuld. ISA și HAGALAZ sunt runele ei cele mai puternice. Sigrun va dori ca ea să crească în singurătate și, fiind cu băgare de seamă, îi va pune un nume latinesc: Rosalie. Însă la moartea maestrei runelor, copila va fi încredințată creștinilor.

– Așa deci, bombăni Urd posomorâtă. Și atunci cine va fi maestra runelor?

Tăcută, Skuld privi pentru o vreme trecutul ogindit în ochii obosiți ai lui Urd. Aceasta din urmă era o fire arțăgoasă, fiindcă nu avea prea multe de spus. Atunci când prezentul și viitorul hotărăsc soarta cuiva, trecutului nu-i rămâne decât să poarte povara tuturor întâmplărilor de până atunci. Urd nu avea puterea de a hotări; tot ce putea face era să-și vadă de greutatea ei și să le lase apoi în seama zeilor. Ea nu înțelegea cum oameni precum creștinii îi puteau nesocoti și distruge pe zei.

– Prin urmare, nu va mai exista nici o altă maestră a runelor, zise Skuld laconic.

Primii stropi de ploaie căzură peste pietrele de râu, colorându-le în nuanțe întunecate.

– Copilul cunoaște știința runelor, continuă Skuld, aplecându-se puțin peste ștergar. Însă se va slui de ea arareori, iar

orice lucru nefolosit se pierde. Înțelepciunea va veni la tine, Urd, iar tu o vei pune într-un sipet și o vei păstra cu grijă până când va veni o vreme în care oamenii își vor aminti din nou de ea și se vor întreba: Ce mai e cu runele și cu vechii zei? Cine au fost zeii din familiile Aesir și Vanir, și cine erau cele trei ursitoare? Fără-ndoială că vor întreba și de noi. Atunci îți vei deschide sipetul și le vei oferi comori neprețuite, cum numai regii au. Aceasta e adevărata ta menire, Urd. Eu și Skuld vom fi dispărut de mult din amintirea oamenilor și din această lume. Tu însă vei veghea și vei aștepta ca ei să te cheme.

Skuld avea dreptate. Ea, Urd, era nemulțumită văzându-le pe celelalte torcând firele prezentului și viitorului, în timp ce ea stătea deoparte, simțind pe umeri doar povara timpului. Însă doar ea va fi păstrătoarea înțelepciunii străvechi, după ce Verdandi și Skuld vor fi dispărut de pe lumea aceasta. Așteptarea durase o veșnicie.

Omul care învățase să aștepte era un copil al trecutului. Copilul ei. În inima ei se ascundea povara a mii de suflete moarte și acolo avea să rămână până în ziua în care ei vor începe să-și pună din nou întrebări. Dar oare când avea să vină ziua aceea?

– Totul este scris în rune, remarcă Verdandi ironic și privi din nou ștergarul.

Întoarse pietrele care erau cu fața în jos și le răsturnă pe cele care stăteau în picioare. Astfel se făcea din noapte zi, din soare lună, din femeie bărbat, din copil un bătrân. Astfel se desfășura lumea într-un tablou de imagini reflectate. Josul era sus, iar stânga – dreapta. Prezentul devenea trecut, iar viitorul – prezent.

– Încetează, murmură Skuld, așa nu-i bine. Le amesteci pe toate și nu așa ar trebui să stea lucrurile.

– Dar nu vrei să știi ce-o să se aleagă de acest copil? întrebă Verdandi.

Skuld însă clătină din cap.

– Nu, Verdandi, pentru că nu o să se aleagă nimic bun... nimic. Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut, dar tu ai ținut morțuș să-l aduci pe lume. Fetița e o maestră a runelor și totuși nu e, este din neamul Vanir și totuși nu este, viitorul ce-o așteaptă e

plin de umbre și vânt. Nici jumătate, nici întreg. Este aducătoare de ghinion. E ISA, gheața, nemișcarea, neantul.

– Dar după cum știi, ISA are o voință puternică, zise Verdandi. Se ridică și privi în apa izvorului. Copilul este puternic și se împotrivește atât morții, cât și vorbelor tale urâte. El vrea să trăiască și o va face; nici o rună de pe lumea aceasta nu-l va putea opri. Așa se va întâmpla.

Urd o aprobă.

– Așa e. E dreptul fiecărui om să aducă ghinion în lume. Altfel, de ce am mai ghici în rune?

Skuld însă nu le mai asculta. Ploaia se întetea și uda tot mai tare ștergarul. Strânse în grabă pietrele și le puse în săculețul roșu, împături cu grijă ștergarul și îl așeză sub covorul des al frunzelor de frasin.

„Urd e bătrână, iar Verdandi – neroadă“, se gândi Skuld. Însă acum trebuia să le urmeze și să părăsească locul acela sfânt de sub frasin, pentru a se feri din calea creștinilor care își făcuseră un obicei din a doborî copacii și din a-i despica în mii de bucăți, pogrind natura. Creștinii își urau propria natură, dar și pe cea înconjurătoare, fiindcă pentru ei natura stătea sub semnul păcatului, chiar dacă Însuși Dumnezeu o crease. Skuld nu-i putea înțelege pe acești creștini care se răspândeau cu fiecare zi în lume, asemenea unui roi de viespi uriaș. Spurcau locurile prin care treceau, lăsând în urmă suflete rănite, spirite chinuite și inimi frânte.

Skuld cunoștea lucrurile acestea însă nu spunea tot ce știa. Verdandi trăia doar clipa prezentă. Urd părea că seamănă cu un urs bătrân închis într-o cușcă. Și ea, Skuld, era sortită pieirii, fiindcă creștinii nu voiau să știe de existența ei, așa cum un copil își întoarce privirea în altă parte, închipuindu-și că lucrurile pe care nu le mai vede au dispărut de-adevăratelea. Afară de asta, mai era și această fetiță a maestrei runelor. Mama ei o va învăța taina runelor, de altfel singura taină pe care o cunoștea. Sigrun avea să transmită mai departe tradiția, dar fără folos, fiindcă de fapt o îngropa. Copilul era isteț, dar trăia în vremuri potrivnice.

Cuprinsă de fiori, Skuld se întoarse la suratele ei.

Trei norne ședeau lângă un izvor și torceau.

Anno domini 1179, Januariis

Peste câmpie bătea un vânt rece ca gheața. Acolo putea să sufle în voie, însă numai până la marginea pădurii, căci câmpia le aparținea spiritelor, iar pădurea era a demonilor. În locul unde câmpul și codrul se întâlneau, se înălța fortăreața cu palisade puternice. Cu sute de ani în urmă, aici fusese doar un domeniu fortificat. Apoi împăratul îl trimisese aici pe Raupach și pentru multă vreme locul fusese un adevărat șantier. Curtea devenise o fortăreață militară, netedă și adâncită cu o platoșă, ca o broască-țestoasă. În spate începea mlaștina care șerpuia pe pământul negru, saturat. Smârcurile mereu pline cu apă clipeau și adăposteau flăcări iluzorii, ce puteau fi uneori văzute pe timp de noapte.

Raupach era creștin și nu credea nici în spirite, nici în demoni. Uneori însă, când afară se lăsa întunericul și auzea vântul urlând, începeau să-l cuprindă îndoielile. Atunci întetea focul și se îmbăta cu vin scump de Rin. Sălbăticia aceasta în care îl trimisese împăratul îi părea o insulă pustie. Înconjurat de câmpie, de mlaștini și ienupărișuri, Raupach tânjea după îmbulzeală, după tarabele piețarilor, după larma și bisericile unui orașel cât de mic.

Aici nu existau biserici. Ținutul era păgân, locuit de saxoni necredincioși. Era înfiorător.

Era seară și Raupach o privea pe fiica sa, care cobora scările. Era comoara lui și o iubea de parcă ar fi avut o inimă de aur. Însă în inima lui nu era loc decât pentru Maria. Fata blondă

și înaltă intră în încăperea vastă; părea un copil rătăcit într-un loc părăsit.

Fumul plutea în aerul uscat. Slujitorii și soldații jucau zaruri într-un colț lângă ușă, ca să-și mai alunge plictiseala. Maria se așeză la masa goală și lungă, alături de tatăl ei.

– Unde e mama ta vitregă? o întrebă Raupach. De ce nu vine la cină?

Maria își puse mâna mică și albă pe brațul lui.

– Nu se simte bine.

Raupach îi făcu semn unui slujitor, care aduse un urcioc cu vin, umplu cupele și apoi se întoarse la jocul de zaruri.

– E bun vinul, spuse el, răsucind paharul.

Bău pe îndelete. Fața rotundă i se înroși și căldura îi cuprinse trupul. Să bea! Asta era tot ce putea face. Și să uite. Însă nu uitase de Maria, care se află încă lângă el. O privi și îi zise:

– Ți-am găsit un soț.

Brusc, fata își întoarse privirea spre el. Acesta dădu din cap aprobator.

– Da, te vei căsători. Nu este îngăduit să rămâi singură printre atâția servitori și neisprăviți. Împăratul vrea ca tu să te măriți.

Maria se uită la el fără să zică nimic.

– Ești mândră, spuse Raupach râzând. Poate crezi că glumesc, dar totul e deja aranjat.

De data aceasta ochii fetei scânteiară.

– Deci nu glumești? Și cu cine să mă mărit? Mă voi întoarce înapoi la Köln? Mă trimiți acasă?

Un butuc de lemn trosni în foc despicându-se. Raupach închise ochii, neliniștit. „Nu, nu acasă, își zise. Poate chiar mai rău, cine știe.“ Cu două luni în urmă, aruncase o vorbă nevino-vată la curtea regelui în Kaiserswerth, iar acesta îi spusese: „Cred că știu pe cineva cu care să-ți măriți fata“. Maria era considerată o fată mândră și retrasă, de o frumusețe aspră și, pe deasupra, era foarte deșteaptă. Nu oricine și-ar fi dorit o astfel de soție. Raupach o privi. Chipul ei încadrat de bucle blonde pălise.

– Împăratul... zise ea încet, viețile noastre sunt în mâinile sale. El hotărăște unde și cum să trăim. Niciodată nu am cârțit, nici măcar atunci când a trebuit să venim în acest loc îngrozitor. Acum trebuie să mă supun din nou și să-l iau de soț pe bărbatul ales de el? Pentru voi nu sunt decât o păpușă?

– Mii de femei se mărită din porunca împăratului, spuse Raupach, agitându-se nervos pe scaun. Slavă Domnului, până acum te-a lăsat să faci tot ce ai poftit. Dacă te împotrivești, îl vei mânia și tu știi că noi toți suntem la mâna lui.

Maria își plecă fruntea. La cei nouăsprezece ani ai ei ar fi trebuit să fie de mult măritată. Știa că îi venise rândul să devină și ea o unealtă a intereselor politice. Ar fi trebuit să fie mulțumită că fusese lăsată în pace în tot acest timp.

Însă ea nu-și dorea nici un soț. Simțise și ea odată fiorul dragostei, dar rațiunea îi înăbușise iubirea, ca și cum ar fi așternut o năframă umedă peste un foc aprins. Nu împărtășise nimănui aceste lucruri, fiindcă acel bărbat era un simplu ofițer, care nu ar fi putut niciodată să o ia de soție. Se întâlniseră în secret de vreo câteva ori, dar, nu după mult timp, teama de a fi descoperită o făcuse să dea înapoi, cum se întâmpla în liedurile acelea triste pe care le cântau trubadurii. Își renegaseră iubirea ce o simțeau unul pentru celălalt și de atunci el încercase fără folos să intre în slujba unui alt stăpân.

Maria își petrecea timpul citind și studiind. Vorbea trei limbi, cânta ca un înger și știa să traducă din Aristotel. Își iubea tatăl și își respecta mama. Însă nu putea să sufere locul acesta din nordul împărăției. Totuși, îndurase situația, tocmai pentru că știa că se putea și mai rău de-atât. De pildă, să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoștea și nici nu voia să-l cunoască.

– Politica... porumbața mea, spuse tatăl oftând.

Tot asta urmărise și el atunci când se căsătorise. Dintotdeauna fusese în relații bune cu împăratul, fiindcă Raupach era considerat un om loial și de încredere. Însă tot politica îl putea duce și la pierzanie.

Seniorul său era Henric Leul, duce de Braunschweig și văr primar cu împăratul. Acest Henric intrase în conflict cu vărul său Barbarossa și, în fața adunării pe care o convocase la Worms, împăratul poruncise ca aceia din neamul Leilor să fie surghiuniți din pricină că tulburau orânduiala împărătească. Însă acest lucru nu îl împiedicase pe duce să-l sfideze mai departe pe împărat, practicând tactica pământului pârjolit. Neștiind ce măsuri să ia împotriva acestui văr răzvrătit, împăratul îl chemase în repetate rânduri la diferite adunări, însă Henric refuza să-și facă apariția.

Dată fiind situația, Raupach era prins într-o capcană perfidă. Se dovedise întotdeauna demn de încredere, dar Henric își supraveghea cu vigilență vasalii, mai ales pe aceia devotați împăratului, Raupach fiind unul dintre aceștia. Pe deasupra, era franc, și nu saxon.

Nimeni din împărăție nu știa ce întorsătură aveau să ia lucrurile. Cert era că oricine îl cunoștea pe ducele de Braunschweig nu se îndoia că între veri urma să izbucnească un conflict. Henric nu avea să accepte ușor statutul de proscris, opunându-se pe cale politică, dar mai ales prin acțiuni militare, cum îi stătea mai degrabă în fire.

Aceasta era problema cu care se confrunta Raupach. Dacă rămânea mai departe un proscris, Henric urma să-și caute puncte de sprijin: cetăți, orașe, fortărețe. Iar dacă acestea i se împotriveau și nu-l lăsau să intre, erau amenințate cu asedierea, cu distrugerea. Raupach nu fusese niciodată mai îngrijorat ca acum. Să-l supere pe împărat, care era singura lui speranță, însemna sinucidere curată.

Maria nu avea încotro și trebuia să-l ia de soț pe Maesfeld, pentru că acesta urma să aducă soldați de care Raupach avea nevoie ca să se poată apăra de un eventual asalt al lui Henric. „De parcă n-aș fi avut destule probleme cu saxonii“, se gândi el îngrijorat și o privi pe Maria, care îi răspunse cu o privire îmbufnată.

Saxonii din acest ținut singuratic și părăsit de Dumnezeu erau niște oameni foarte reținuți. Toți erau botezați și mergeau la slujbă, însă continuau să creadă și în pietrele lor vechi, și să

se ducă în pădurile sacre unde sălășluiau zeei strămoșilor lor. Cel puțin așa i se povestise lui Raupach.

– Saxonii noștri sunt creștini adevărați, îi spusese împăratul. Desigur, orice turmă își are și câte o oaie neagră, dar pe noi asta nu ne afectează câtuși de puțin.

Raupach nu-l putea contrazice pentru că despre existența unor răzvrățiți avea doar vagi bănuieli. Tot ce știa erau doar zvonuri care îi ajungeau la urechi când și când. Zvonuri despre ser-vitorii lui, care erau toți saxoni, despre țărani, despre curteni. Oameni care se adunau în locuri singuratic, unde sălășluiau puterile păgâne ale pământului.

Dar oare ce făceau acolo? Oamenii Bisericii vorbeau de adunări ale vrăjitoarelor, care jertfeau copii în ritualuri sângeroase. Raupach nu dorea să dea importanță celor auzite, gândindu-se că zvonurile nu erau sfetnici buni, însă era îngrijorat. Dacă toate acestea erau adevărate? De un lucru era sigur, și anume că saxonii ademeneau musafiri nepoftiți în mlaștini, unde bieții oameni se înecau și nu se mai întorceau.

– Cine e acel bărbat?

Raupach tresări.

– Cine e bărbatul cu care trebuie să mă mărit?

– Berthold din Maesfeld. Fratele lui e marchiz undeva în Șvabia.

– Deci nu e saxon?

– Nu. Fratele lui e bolnav și, când va muri, Berthold îi va moșteni titlul și va deveni un om puternic. Nu-ți imagina un prinț care să te trezească cu sărutări.

– Și unde vom locui?

– Aici. Până când Berthold moștenește titlul. Iar asta se va întâmpla în curând, peste o jumătate de an sau un an cel mult, căci fratele lui are o boală de inimă pentru care nu există leac. I-am trimis lui Maesfeld o solie. Viitorul tău soț ar trebui să fie deja în drum spre noi...

Maria nu mai zise nimic. Tatăl ei nu avea să o încredințeze unui moji, nici unui prost sau unui șarlatan care ar fi urmărit